

De Minister van Veiligheid en Justitie
Mr. I.W. Opstelten
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Datum
27 januari 2015

Uw kenmerk
591327

Contactpersoon

Onderwerp

Advies op het voorontwerp wetsvoorstel Invoeringswet tot aanpassing van de wetgeving aan en invoering van de Wet vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht en van de Wet vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht in hoger beroep en cassatie en op de algemene maatregel van bestuur digitalisering burgerlijk procesrecht en bestuursprocesrecht

Geachte heer Opstelten,

Bij brief van 28 november 2014, met kenmerk 591327, heeft u de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (hierna: NVvR) om advies gevraagd over het voorontwerp van het wetsvoorstel Invoeringswet tot aanpassing van de wetgeving aan en invoering van de Wet vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht en van de Wet vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht in hoger beroep en cassatie en over de algemene maatregel van bestuur digitalisering burgerlijk procesrecht en bestuursprocesrecht. Dit advies is voorbereid door leden van de vereniging en is vastgesteld door de Wetenschappelijke Commissie.

Strekking wetsvoorstel en besluit

De concept-Invoeringswet betreft, blijkens de memorie van toelichting, na de eerste twee wetsvoorstellen inzake KEI de aanpassing van de andere onderdelen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv) alsmede de overige wetgeving aan de wetsvoorstellen KEI alsook de invoering daarvan. Het uitgangspunt bij de aanpassingen in het wetsvoorstel is volgens de memorie van toelichting dat de voorgestelde wijzigingen uitsluitend betrekking hebben op het procesrecht en dan alleen en voor zover aanpassing aan de wetsvoorstellen KEI noodzakelijk is. Met het wetsvoorstel wordt uitdrukkelijk niet beoogd de aard van de bestaande procedures te wijzigen. Onder andere bepalingen in andere wetten die afwijken van de 'gewone' civielrechtelijke (basis) procedure blijven vanwege de aard van de bijzondere procedure gehandhaafd. Dit geldt in het bijzonder ten aanzien van de wettelijke termijnen voor het indienen van stukken voorafgaand aan een

zitting, die afwijken van de 'gewone' termijnen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Het Besluit digitalisering burgerlijk procesrecht en bestuursprocesrecht stelt enerzijds voorwaarden aan het nieuwe digitale systeem van de rechtelijke instanties en anderzijds stelt het voorwaarden aan de rechtzoekende en diens procesvertegenwoordiger als gebruiker van het digitale systeem.

Advisering

Algemeen

Over de hiervoor genoemde eerste twee wetsvoorstellen inzake KEI heeft de NVvR eerder geadviseerd, bij brief van 14 januari 2014 (vereenvoudiging en digitalisering van de procedure in eerste aanleg) en bij brief van 1 juli 2014 (vereenvoudiging en digitalisering procesrecht in hoger beroep en cassatie). Deze beide adviezen gelden in al hun onderdelen mutatis mutandis eveneens voor het onderhavige wetsvoorstel en het besluit. Op enkele punten geven het onderhavige wetsvoorstel en het onderhavige besluit aanleiding tot aanvullende opmerkingen.

Kwaliteit van de rechtspraak

De in eerdere adviezen door de NVvR genoemde zorgen ten aanzien van de gevolgen van de digitalisering van de rechtspraak voor de kwaliteit zijn nog altijd aanwezig. De NVvR verwijst dan ook nadrukkelijk naar de hierover gemaakte opmerkingen in de eerdere adviezen, als hiervoor genoemd. Ook nu spelen met name de snelheid en de toegankelijkheid een grote rol in de ter advisering voorgelegde stukken. De andere belangrijke aspecten van kwaliteit, zoals de kwaliteit van de zitting en van de beslissing, zijn met dit wetsvoorstel niet gediend. De NVvR adviseert de minister wederom aan het bovenstaande aandacht te besteden in de memorie van toelichting.

Terminologie

De NVvR begrijpt dat de terminologie rond de digitalisering in beginsel het spraakgebruik volgt. Echter, bij de terminologie die in paragraaf 2.2 wordt beschreven rijst de vraag of dit niet, op z'n minst gedeeltelijk, in de te wijzigen proceswetgeving zelf zou moeten worden neergelegd. Dat geldt volgens de NVvR zeker voor de termen "digitaal" en "elektronisch" (zie onder i op pagina 10 van de memorie van toelichting). Daarbij zou tevens vastgelegd kunnen worden dat "schriftelijk" ook "digitaal" kan betekenen (ibidem, onder ii) en dat een "afschrift" ook digitaal kan worden verstrekt (ibidem, onder iv). De vraag rijst tevens of voor rechtzoekenden duidelijk is dat met een "schriftelijke" uitnodiging of oproeping (tevens) een digitale wordt bedoeld (pagina. 12 van de memorie van toelichting, onder i). Overigens vraagt de NVvR zich af of het verstandig is om de aanduiding 'minister van Justitie' te vervangen door de thans gebezigde aanduiding "Minister van Veiligheid en Justitie". Het is immers duidelijk dat de met de huidige aanduiding aangeduide bewindspersoon ook de minister van Justitie is. Verandering kan ertoe leiden dat over enige tijd weer een wijzigingsronde noodzakelijk zou worden. De NVvR geeft de minister in overweging, gelet op de hiervoor gemaakte opmerkingen, aandacht te besteden aan de in met name het wetsvoorstel gebruikte terminologie.

Geen aandacht voor beheersaspecten.

De NVvR mist in de ter advisering voorgelegde stukken aandacht voor de beheersaspecten van KEI, specifiek voor de toegang tot de IT-infrastructuur van de rechtspraak. Gegeven de voortdurende veranderingen in de IT, is dit volgens de NVvR een omissie. De rechtzoekenden en de rechtspraak zijn erbij gebaat dat er regels worden gesteld omtrent de minimumeisen waaraan in te dienen documenten moeten voldoen, bijvoorbeeld wat betreft de leesbaarheid, of de wijze van toevoegen van bijlagen en het toegestane soort bijlagen. Wat is het te verwachten gevolg als een rechtzoekende een verouderde versie van Microsoft Office Word gebruikt, een minder gangbaar tekstverwerkingsprogramma, of de allernieuwste versie van Adobe die nog niet is uitgerold binnen de rechtspraak? De NVvR geeft de minister in overweging hieraan aandacht te besteden in de memorie van toelichting.

Geen digitale procedure voor tuchtzaken

De NVvR wijst erop dat noch de concept-Invoeringswet, noch het Besluit voorziet in de mogelijkheid van digitaal procederen in tuchtzaken. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven (hierna: CBb) is de hoogste tuchtrechter op enkele deelgebieden, waarvan de belangrijkste het tuchtrecht voor accountants is. Het ontbreken van de mogelijkheid van digitaal procederen in het tuchtrecht in de KEI-wetgeving, betekent dat een deel van de procedures bij het CBb alsnog op papier zal moeten worden gevoerd. De NVvR geeft de minister in overweging hieraan aandacht te besteden in het wetsvoorstel en het Besluit.

Over de concept-Invoeringswet

De betekening

De NVvR onderschrijft de benadering in het wetsvoorstel dat waar het controlemechanisme van de verstekregeling ontbreekt (pagina 15 van de memorie van toelichting) informele bezorging (in plaats van betekening) achterwege moet blijven als alternatief voor de betekening. De handhaving van de betekening in het beslag- en executierecht waar dit in het belang van de beslagene nodig is, wordt eveneens door de NVvR onderschreven.

De terugbetalingsregeling

Het grotendeels terugbetalen van reeds door de eiser betaald griffierecht als partijen alsnog vroegtijdig een schikking bereiken is volgens de NVvR zinvol. Het kan, zoals beschreven op pagina 17 van de memorie van toelichting, het schikken bevorderen. Daarbij is volgens de NVvR het moment van de eerste betrokkenheid van de rechter terecht afgestemd op het moment waarop de verweerder uiterlijk had kunnen verschijnen. De NVvR vindt het verschuldigd zijn van enige bijdrage bij intrekking van de procedure om aanzuigende werking te beperken begrijpelijk, hetgeen ook geldt voor de beperking van de terugbetalingsregeling tot vorderingsprocedures.

Geluidsopnamen

Ter zake van de in voorgesteld artikel 180, zesde lid en 199, tweede lid Rv ontbreekt volgens de NVvR een bepaling over de wijze waarop de getuige in kan stemmen met hetgeen de geluidsopname weergeeft. Bij een op schrift gestelde getuigenverklaring wordt deze voorgelezen, de getuige stemt in ("volhard") en ondertekent vervolgens de verklaring. Een

regeling ter zake ontbreekt in artikel 30n Rv (uit het eerste wetsvoorstel KEI). De vraag is derhalve hoe de getuige de opname authentiseert. Of is dat een taak voor de rechter? De NVvR geeft de minister in overweging het wetsvoorstel op dit punt te verduidelijken.

Procesinleiding

Op pagina 20 van de memorie van toelichting is opgenomen dat een verzoek tot voorlopig getuigenverhoor of deskundigenbericht via een formele verzendwijze of betekening kan geschieden. Het is de NVvR niet duidelijk waarom een informele procesinleiding bij een verzoek tot voorlopig getuigenverhoor niet mogelijk wordt gemaakt. Heeft dit alleen met de genoemde waarborgen te maken, of is de snelheid van het proces hier (mede) bepalend voor geweest? Dit ware te verduidelijken in de memorie van toelichting.

Beëindiging arbeidsovereenkomst

De NVvR vindt de op pagina 22 van de memorie van toelichting voorgestelde wijziging om voor kwesties rond de beëindiging van de arbeidsovereenkomst in de verzoekschriftprocedures, ook de indiening van daarmee verband houdende vorderingen mogelijk te maken (artikel 7:686a BW nieuw) zinvol. In de huidige praktijk (tot de invoering van de Wet Werk en zekerheid) zijn deze onnodig uit elkaar getrokken en over verschillende soorten procedures verdeeld. De voorgestelde wijziging maakt de samenhangende behandeling in één keer mogelijk.

Kennisgeving 'bij brief'

De NVvR is van mening dat de keuze van de minister om de brief als bedoeld in artikel 3, eerste lid van de Faillissementswet aangetekend en met bericht van ontvangst te laten plaatsvinden het belang van de schuldenaar op goede wijze waarborgt. Dit mede vanwege de huidige regeling van artikel 15b Fw en de consequenties van het niet tijdig gedaan hebben van een verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling. Dat sprake is van een zinvolle keuze geldt volgens de NVvR ook voor de handhaving van de betekeningseisen en de aangetekende brief met bericht van ontvangst in de Onteigeningswet als genoemd op de pagina's 23 en 24 van de memorie van toelichting.

Uitvoeringswet verordening Europese betalingsbevelprocedure

Voorgesteld wordt de Uitvoeringswet verordening Europese betalingsbevelprocedure zo aan te passen dat de digitale weg wordt voorgeschreven, tenzij de uitzondering van artikel 30c, vierde lid Rv (natuurlijke personen en verenigingen waarvan de statuten niet zijn opgenomen in een notariële akte) zich voordoet. De NVvR vraagt zich af of artikel 7, vijfde lid van de verordening Europese betalingsbevelprocedure niet veeleer ruimte laat voor alternatieven naast de papieren drager (zie ook de eerste zin van artikel 7, zesde lid van de verordening), in plaats van de mogelijkheid biedt – zoals in de memorie van toelichting aangenomen – de digitale weg in de plaats te stellen van de papieren weg. Is het alleen maar toestaan van de papieren weg voor de bijzondere artikel 30c, vierde lid Rv-categorie niet in strijd is met artikel 7, vijfde lid van de verordening? De NVvR geeft de minister in overweging dit punt voor te leggen aan de Europese Commissie.

Wet administratieve handhaving verkeersvoorschriften

Bij de wijziging van de Wet administratieve handhaving verkeersvoorschriften (hierna: WAHV) wordt het digitaal procederen geregeld door artikel 8:36g (nieuw) en afdeling 8.1.6a

(nieuw) Awb van overeenkomstige toepassing te verklaren. Dat kan in principe terminologisch, omdat ook onder de WAHV sprake is van een beroep bij de (kanton-)rechter. De rest van hoofdstuk 8 Awb, waarin het procesrecht bij de bestuursrechter (zowel eerste aanleg als hoger beroep) is geregeld, is en blijft echter niet van toepassing op WAHV-zaken. Nog daargelaten dat dit bij met name zelfprocederende burgers tot verwarring zou kunnen leiden, is het volgens de NVvR niet te verkiezen om een afdeling en een enkel artikel buiten hun context van overeenkomstige toepassing te verklaren. Beter ware het geweest de inhoud van deze bepalingen in de WAHV zelf op te nemen. Dat blijkt ook uit de inhoud van afdeling 8.1.6a Awb in relatie tot de WAHV. In het tweede lid van artikel 8:36a wordt verwezen naar "verzoeken en andere rechtsmiddelen", wat niet van toepassing is op de WAHV. Bij het derde lid van dit artikel rijst de vraag of de daar bedoelde AMvB (het Besluit digitalisering burgerlijk procesrecht en bestuursprocesrecht) dan tevens voor de WAHV gaat gelden. Dat is noodzakelijk, want daarin wordt afdeling 8.1.6a uitgewerkt en zonder die uitwerking is digitaal procederen onvoldoende geregeld. Maar het concept-Besluit vermeldt de WAHV niet als (mede-) grondslag, terwijl de WAHV zelf de vereiste delegatiegrondslag ook niet biedt. De NVvR is van mening dat de relevante bepalingen - onder verwijdering van verwijzingen naar niet van toepassing zijnde bepalingen in de Awb - zelfstandig dienen te worden opgenomen in, bijvoorbeeld, hoofdstuk V van de WAHV en die van overeenkomstige toepassing te verklaren op hoofdstuk VI (hoger beroep). Daarmee zou dan tevens de noodzakelijke delegatiebepaling in de WAHV terecht komen voor het Besluit. De NVvR geeft de minister in overweging in de memorie van toelichting aandacht te besteden aan het vorenstaande en het wetsvoorstel aan te passen.

Gemeentewet

Hetgeen hiervoor werd opgemerkt over de opname van bepalingen in de WAHV geldt eveneens voor de wijziging van de Gemeentewet (artikel L van het wetsvoorstel) met het oog op de bestuurlijke boete bij overlast in de openbare ruimte (artikel 154k Gemeentewet, waarin de WAHV van overeenkomstige toepassing is verklaard op deze bestuurlijke boete. In dit wetsvoorstel wordt door middel van een verwijzing naar de WAHV, artikel 8:36a en afdeling 8.1.6a van de Awb van overeenkomstige toepassing verklaard. De NVvR vindt het niet voorstelbaar dat dit voor de burger die zonder rechtsbijstand procedeert begrijpelijk is en geeft de minister ook daarom in overweging om de relevante bepalingen direct in de WAHV op te nemen zoals in de vorige alinea bepleit. De verwijzing in de Gemeentewet is dan wel te volgen.

Over het concept-Besluit

Burger Service Nummer

In de toelichting op artikel 7 van het concept-Besluit wordt gesteld dat het artikel verplicht het Burgerservicenummer (hierna: BSN) van de opdrachtgever (de particuliere partij zelf), van een advocaat of andere professionele rechtsbijstandverlener te vermelden. Als reden voor de verplichting wordt in de nota van toelichting gegeven dat het anders niet mogelijk is het digitale of gedigitaliseerde (ingeval een natuurlijke persoon via papier procedeert) dossier aan de persoon te koppelen die via DigiD heeft moeten inloggen. Zodoende kan tevens de opdrachtgever (de partij zelf), naast de procesvertegenwoordiger, inzicht krijgen in het elektronisch dossier. Ten opzichte van de huidige situatie betekent dit een emancipatieslag voor de opdrachtgever. Overigens merkt de NVvR op dat daarmee

tevens controleerbaar wordt of een advocaat daadwerkelijk namens de gestelde partij optreedt, wat botst met het uitgangspunt dat een advocaat in beginsel op zijn woord wordt geloofd als hij zich namens een partij stelt. Anders dan een gemachtigde die geen advocaat is, hoeft een advocaat immers geen machtiging over te leggen. Uit de toelichting blijkt niet of dit een beoogd effect is.

De laatste zinsnede van het eerste lid van voorgesteld artikel 7 van het concept-Besluit bepaalt dat het BSN wordt vermeld *bij het verrichten van de eerste proceshandeling*. Dat is bij civiele zaken de procesinleiding/het verzoekschrift, dan wel de conclusie van antwoord. In bestuursrechtelijke zaken is dit het beroepschrift of de zienswijze van de derde-belanghebbende. De NVvR is van mening dat het niet vermelden van het BSN niet mag leiden tot niet-ontvankelijkheid van de partij. Het gaat er immers om die partij aan het dossier te kunnen koppelen. In het Besluit noch de toelichting is echter duidelijk gemaakt wat de consequentie van verzuim is. Daarnaast moet het feit dat het BSN niet bij de eerste proceshandeling is vermeld, niet onherstelbaar zijn.

Voorts mist de NVvR in het concept-Besluit de bepaling dat het BSN alleen bekend wordt bij de rechtsprekende instantie ter verificatie van de identiteit van de partij, maar (met name) niet bij de andere particuliere procespartijen. Het processtuk waarin het BSN moet worden vermeld, wordt immers automatisch ge-upload naar "Mijn zaak" en daarmee inzichtelijk voor de andere procesdeelnemers. Dat komt neer op het door de rechtspraak verstrekken van het BSN aan de andere procesdeelnemers. De andere procespartijen hoeven de identiteit van de partij niet te controleren; zij moeten vertrouwen op de controle door de rechtsprekende instantie. Als het BSN van een partij ook bij alle andere procesdeelnemers bekend wordt, betekent dit in bestuursrechtelijke zaken dat niet alleen het verwerende bestuursorgaan het BSN kent (dit nummer is vaak toch al bekend bij het bestuursorgaan), maar ook de particuliere derde-belanghebbende. Bij civiele zaken betekent het dat de particuliere wederpartij op de hoogte komt van het BSN van de andere partij en vice versa. De NVvR is van mening dat dit een ongewenste en onnodige schending van de privacy zou betekenen. Uit de nota van toelichting blijkt niet dat dit aspect van het Besluit is getoetst aan de privacywetgeving of dat aandacht is besteed aan de mogelijkheden tot fraude die dit zou kunnen bieden. Gelet op het belang van het privé houden van het eigen BSN – door de overheid zo vaak benadrukt – geeft de NVvR de minister in overweging voorgesteld artikel 7 aan een grondige heroverweging te onderwerpen.

Zoals het artikel thans is geredigeerd, geldt de verplichting tot vermelding van de BSN ook als door een particulier op papier wordt geprocedeerd. Dat gaat de delegatiegrondslag van artikel 8:36f evenwel te buiten, omdat die alleen ziet op het nader regelen van elektronisch procederen. De noodzaak is voor deze gevallen evenmin duidelijk, immers een burger die op papier procedeert kan of wil kennelijk geen elektronische toegang tot zijn dossier hebben. Ter zake van de noodzaak om over een DigiD te beschikken om toegang te kunnen krijgen tot het eigen digitale dossier als er wel elektronisch wordt geprocedeerd, bijvoorbeeld via een advocaat of andere professionele gemachtigde, vraagt de NVvR zich af of het voor iedereen mogelijk is om over een DigiD te beschikken, zoals degenen die de Nederlandse nationaliteit hebben, maar niet in Nederland wonen, dak- en thuislozen en asielzoekers. En verdraagt de onmogelijkheid voor een Unieburger die niet over een DigiD beschikt en buiten

Nederland woont, om inzage te krijgen in het digitale dossier zich met het EU-recht? Ook hieraan ware aandacht te besteden in het concept-Besluit.

Grensoverschrijdende authenticatie

Het concept-Besluit breidt in voorgesteld artikel 8 van het Besluit de uitzondering op de verplichting om digitaal te procederen van artikel 8:36b Awb uit naar een rechtspersoon, vennootschap of andere entiteit naar buitenlands recht die niet vertegenwoordigd wordt door een derde die in Nederland beroepsmatig rechtsbijstand verleent. Zo'n partij kan namelijk niet over een authenticatiemiddel beschikken dat toegang geeft tot het digitale systeem van de rechterlijke instanties. Deze partijen kunnen om die reden evenmin vrijwillig gebruik maken van het digitale systeem. Vanaf 18 september 2018 zal in dat laatste verandering moeten komen. Artikel 6 van Verordening (EU) nr. 910/2014^[1] maakt het namelijk mogelijk om bij grensoverschrijdende authenticatie een door een andere lidstaat uitgegeven elektronisch identificatiemiddel te gebruiken, mits het buitenlandse identificatiemiddel een voldoende beveiligingsniveau heeft en door de EU-Commissie op een daartoe bestemde lijst is geplaatst. De verordening is van toepassing vanaf 1 juli 2016, maar de werking van artikel 6 is uitgesteld tot 18 september 2018. Op termijn moet artikel 8 van het Besluit hieraan worden aangepast. Het verdient overigens aanbeveling de verwijzing in de toelichting bij het Besluit aan te passen aan de publicatie van de Verordening.

Gevolgen van storingen voor de indieningstermijn

In voorgesteld artikel 9 wordt een verschoningsregeling getroffen in gevallen waarin het systeem van de rechtspraak een storing heeft gehad waardoor een rechtsmiddel niet tijdig kon worden ingediend. In zoverre is het een nadere invulling van artikel 6:11 Awb., waarvan de noodzaak kan worden betwijfeld. De NVvR mist in deze bepaling en in de toelichting aandacht voor de wijze waarop bekend wordt gemaakt dat een storing weer is opgelost. Moeten partijen c.q. hun rechtshulpverleners dat zelf ontdekken door af en toe opnieuw te proberen het rechtsmiddel in te dienen? In de memorie van toelichting op pagina 18 staat dat van partijen niet mag worden verwacht dat zij meerdere malen op een dag proberen een rechtsmiddel in te dienen bij storing. Moet hieruit worden opgemaakt dat van partijen wel mag worden verwacht dat zij in de dagen na de dag waarop de storing begon, blijven proberen rechtsmiddelen in te dienen? Volgens de memorie van toelichting duren computerstoringen 'in de regel' niet langer dan een aantal uren. De praktijk wijst echter uit dat dergelijke storingen wel degelijk langer kunnen duren. De NVvR is dan ook van mening dat dit punt in het wetsvoorstel nadere overweging behoeft, bijvoorbeeld door het verplicht stellen van een meldingsplicht voor de rechtspraak (bijvoorbeeld via www.rechtspraak.nl) dat de storing is verholpen en geeft de minister dit dan ook in overweging. Aantekening verdient volgens de NVvR dat de eerstvolgende dag na die waarop duidelijk is dat de verstoring is verholpen ook een feestdag kan zijn of in het weekeinde kan vallen. De Algemene Termijnenwet leidt, anders dan wordt gesteld in de nota van toelichting, niet tot een verschuiving van die dag, omdat artikel 9 van het Besluit niet het einde van een termijn aangeeft. Dit kan zeer ingrijpende gevolgen hebben voor de bedrijfsvoering van rechtshulpverleners en bedrijven: zij zullen er immers voor moeten zorgen dat als bijvoorbeeld op vrijdag de einddag van de termijn valt en geen toegang tot het dossier wordt

^[1] Pb EU L257

verkregen, de daarop volgende zaterdag alsnog het betreffende stuk wordt ingediend. Het ware dan ook beter om artikel 9 van het Besluit zo aan te passen dat deze buiten twijfel stelt dat herstel op de eerste werkdag, niet zijnde een feestdag, verschoonbaarheid oplevert.

Conclusie

De NVvR verwijst voor haar opmerkingen in de eerste plaats naar haar brief van 14 januari 2014 en haar brief van 1 juli 2014 die als bijlage bij dit advies zijn gevoegd. Deze beide adviezen gelden in al hun onderdelen mutatis mutandis eveneens voor het onderhavige wetsvoorstel en het besluit. Bepaalde wijzigingsvoorstellen in het onderhavige concept-wetsvoorstel en concept-besluit zijn volgens de NVvR zinvol. De NVvR blijft echter zorgen houden als het gaat om de kwaliteit van de rechtspraak en zaken als bijvoorbeeld beheersaspecten, systeemstoringen en de omgang met privacygevoelige informatie als burgerservicenummers, zoals in het advies omschreven. De NVvR is van mening dat aanpassing van het concept-wetsvoorstel en het concept-besluit op de in het advies genoemde punten wenselijk is.

Namens het bestuur van de NVvR,
de Wetenschappelijke Commissie,

Prof dr. M.E. de Meijer
voorzitter